

Sempre recordaré la primera besada.

Un relat de: [marc \(joan petit\)](#)

Una de les maneres més habituals de lligar, quan s'és jove, és la d'anar al cinema a mirar una pel·lícula de terror i llançar-se, en el moment de més tensió, sobre la persona estimada, convenientment assegurada al teu costat. Així fou com vaig lligar amb el meu primer amor, el més estúpid de tots, però sempre el més recordat.

Recordo que fou al cinema del barri, un dissabte de febrer a la tarda, on hi feien "Basket Case", una peli de terror sèrie "B" del 1982. Era el típic cinema de barri, brut i incòmode. Moltes butaques estaven malforjades, obertes i amb alguns traus d'on en sortien trossets d'escuma. Feia anys que havien entapissat les butaques, i la roba feia pena de veure. Amb forats cremats per cigarretes mal apagades, un dibuix que pràcticament ni s'hi intuïa i alguna molla que lluitava maldestrament per escapar.

L'indret no era millor. Feia bastanta fortor i el terra sempre estava brut. Però tenia aquelles llumetes vermelles que es distribuïen al llarg de tot el passadís, com si d'una pista d'enlairament es tractés, que li conferien, malgrat l'evident deixadesa de tot el local, un aspecte rònec però alhora càlid i prou acollidor.

Ens vam trobar cap a les cinc de la tarda. Era una tarda freda, típica d'hivern, d'aquelles que cap a les sis ja és fosc i no pots fer res més que refugiar-te en un lloc tancat. No hi havia grans centres comercials com els d'avui en dia, i per fugir de casa t'havies de ficar dins d'una cafeteria o anar al cinema. La veritat és que tot l'entorn, així com la pel·lícula, el cinema i el clima, ens van presentar l'excusa que necessitàvem en safata, ja que desitjàvem entaforar-nos en un lloc com aquell per a poder, en la nostra intimitat, sentir-nos únics.

Un cop assegurats, vam esperar el moment més adequat per fer el pas decisiu. Va ser quan el protagonista, mort de por, passa per un passadís ple de portes tancades a punt de ser obertes per qualsevol malfactor amb l'únic pensament de tallar-li el cap. La pel·lícula, dolenta com poques, mostrava un passadís llarg, les parets del qual es movien acompassadament per culpa d'algun corrent d'aire del plató. És una de les escenes més grotesques que mai he pogut veure, però ja en teníem prou. En el moment que la porta del passadís grotesc s'obrí, vaig aprofitar per arrambar-me més a la persona desitjada i li vaig agafar la mà fortament, sense adonar-me'n que estava rient de bona gana, donada l'absurditat de l'escena. Allò no va refredar, però, el clima. I em va prémer la mà fortament, com aquell qui aconsegueix el trofeu més desitjat.

Passats uns minuts, la pel·lícula havia deixat de tenir cap argument, ja que havíem posat els cinc sentits en el tacte de la mà de l'altre. El temps s'havia aturat, i només era capaç de sentir el batec d'un cor que m'havia d'explotar d'un moment a l'altre.

Fins que l'èxtasi va arribar.

Coincidint amb l'escena on el germà siamès és destruït, amb un bany de sang tan gran com absurd, vaig girar la cara i ens vam besar. Quasi per sorpresa, i només per un instant immens, ens vam fer el primer petó.

Encara ara, anys després, recordo aquell moment. Pràcticament no recordo el seu nom, i segurament, si em creués el primer amor pel carrer, no el reconeixeria. Però això sí, des d'aleshores m'excito cada vegada que veig una pel·lícula d'aquest tipus. Me n'he tornat un fan absolut. Sempre que puc m'escapo al cinema o llogo una pel·lícula de sèrie "B" i m'estic a casa assaborint, plenament, d'un moment de pau gràcies a un argument del tot predicible, uns efectes especials mancats de recursos i, això sí, molta, moltíssima sang enllaunada.